

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ: وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا وَعَلَى كُلِّ
ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ﴿٢٧﴾

قال النبي صلى الله عليه وسلم: مَنْ حَجَّ هَذَا الْبَيْتِ ، فَلَمْ يَرْفُثْ ، وَلَمْ يَفْسُقْ ،
رَجَعَ كَيَوْمِ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ

MAHŞERİN PROVASI: HACCI ANLAMAK

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayeti kerimede Yüce Allah (cc) şöyle buyuruyor: **“İnsanlar arasında hacca ilan et ki, gerek yaya olarak, gerek uzak yollardan gelen yorgun develer üzerinde sana gelsinler.”**¹ Okuduğum hadis-i şerifte de Allah Resûlü şöyle buyuruyor: **“Her kim bu evi (Kâbe’yi) haccederken, (söz ya da eylemle)cinsel yakınlığa yeltenmez ve kötülük işlemezse, anasının onu doğurduğu günkü (günahsız) hâline dönmüş olur.”**²

Bizi yaratana gönülden bağlılığımızın tezahürlerinden biriside onun bize her çağrısına gönülden ve koşarak yönelmektir. Ömürlük ibadetlerden biri olan hac, müminler için de ibretlerle ve hikmetlerle bezenmiş bir mahşer provasıdır.

Kul, kendini mahşere nasıl hazırlarsa öyle hazırlanmalı hacca. Bütün yolların nihayette çıkacağı yerin mahşer olacağını kavramalıdır adeta. Bütün insanlığın Hakk’ın huzurunda kıyamda durduğunda korku ve ümitte bekleştiklerinde yaşadıkları duyguyu yaşamalı. “Şimdi halim nice olacak, ben hakkın huzurunda ne söyleyeceğim” endişesini taşımalıdır. Mahşerde dünyayı nasıl bırakıp gitmişse, hacda da bu ruh haliyle yönelmeli yalvarmalı, tek kurtuluşunun Allah’ın affı olduğu duygusuyla çırpınmalıdır.

Değerli Müminler!

Hayatımızda Mikat sınırları gibi Allah’ın sınırlarının olduğunu tefekkür etmeli. Daha ihramı giyerken kendi kendine **“Sen kendini büyük görme, kibirlenme senin diğer insanlardan hiçbir farkın yok. Eğer dilersen haktan inayet sarıl gayretle yalvar Allah’a”** düsturunda bir haleti ruhiye ile ayrılık ve tefrika prangalarını beyaz ve temiz bir kefenle kesmesi gerek. İhramın yasakları gibi dünya hayatının da birtakım yasaklarının olduğunu aklından çıkarmamalı. Şehvetine, günah ve kötülüklerine, kavga ve tartışmalarına son vermelidir.

Yolculuk esnasında **“Ey can! Yaratan, dünyaya senide böyle bir yolculuğa gönderdi. Yolunu kaybetme! İzini kaybetme! Geldiğin yeri unutma! Gideceğin yeri unutma!”** düşüncesinde olmalı. **“lebbeyk”** derken dünya hayatı için verilen emirlere amade olduğunun farkında

olmalı. Vardığı zaman Ulu Kâbe’ye mahşerde divanda durduğunu hesap etmeli, tevâzuyu, edebi, hamdi, senayı, yalvarmayı, affı, başışlanmayı gönülden kopan parçalar haline sunmalı. Günahlarını hatırlamalı, yanlışlarını hatırlamalı, eksiklerini hatırlamalı, hadsizliklerini hatırlamalı, yapması gerekip te yapamadıklarını hatırlamalı yanmalı ağlamalı bu divanda. Yanıp ta pervaneler gibi bir aşkla bu divanı yalvararak, yakararak, isteyerek, sığınarak, ağlayarak tavaf etmeli. Hayatı boyunca âb-ı kevser’i bütün dualarında dillendiren bir kimse olarak mahşerde bir daha susamama niyetiyle zemzeme sarılmalıdır.

Dünya hayatının asıl durak olmadığını daima çalışması gerektiğini, gayret ve sa’yini ortaya koymakla mükellef olduğunu, bazen vakur bazen de tevazu ehli olması gerektiğini yaşayarak ifa etmelidir sa’yini...

Kıymetli Kardeşlerim!

Arif olmalı, marifet sahibi olmalı, Rabbini de kendini de bilmeli, Arafat’ta; mahşerde Allah’ın huzurunda hesap ve mizan için bekleyenler gibi gönlü titrek, affı mağfireti bekleyenler gibi ümitli olmalı. Bu son yakarışım olabilir, bu son kurtuluş ümidim olabilir duygusuyla yakarmalı, yalvarmalı, istemeli duaları karşılıksız bırakmayandan... Hatalarından vazgeçtiğini, yanlışlarına bir daha dönmeyeceğini, ahdini unutmayacağını, mahşerde böyle bir manzarayla karşılaştığında geri dönüşünün olmayacağını düşünerek boyun bükmeli istemeli, yalvarmalı, yakarmalı, vakfe durmalı. **“Ah ben ne yaptım!”** dercesine yeni bir başlangıç için duraksamalıdır.

İşte bu duraksamadan sonra Mina’ya yönelirken tertemiz bir yürekle yeniden karar vermeli Rabbine dönmeye, aslına dönmeye, ahbine dönmeye, kitabına dönmeye, ihmal ettikleri yapmaya, çığnediklerini kaldırmaya, hakka sarılmaya, hakikate tutunmaya doğru yol alacağına söz vermelidir.

Şeytanın bu yolculuktaki en büyük düşmanı olduğunu, daima onun vesvese ve yoldan çıkarmalarını mahşere kadar taşıyarak yoluna devam edeceğini unutmamalı. Allah için fedakârlık yapacağını kurbanla hissedecek canından, malından feda edebileceğini hissedecek tıraş olurken. Daimi olarak döndüğü merkezin, çekim alanının hakkın çizdiği sınırlar olduğunu idrak ederek yapacak bütün tavaflarını...

Mahşere kadar bu minvalden ayrılmayacağını mahşer öncesi provasını gönlüne nakşederek dönmeli yurduna.

¹ Hac, 22/27

² Buhârî, Muhsar, 10